

บทที่ 2

ธุรกิจผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป

2.1 ธุรกิจผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ธุรกิจผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปเป็นอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมสิ่งทอประกอบด้วยอุตสาหกรรมหลายประเภท ได้แก่

1. อุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์
2. อุตสาหกรรมปั่นด้าย
3. อุตสาหกรรมทอผ้าและดักผ้า
4. อุตสาหกรรมฟอกย้อม
5. อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
6. อุตสาหกรรมเคหะสิ่งทอและอื่น ๆ

สินค้ากลุ่มสิ่งทอนั้นนอกจากจะผลิตเพื่อการบริโภคภายในประเทศได้อย่างเพียงพอ ยังเป็นอุตสาหกรรมผลิตเพื่อการส่งออก จึงเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และความเป็นอยู่ของประเทศอย่างมาก

อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม มีสัดส่วนการส่งออกที่สูงกว่าอุตสาหกรรมสิ่งทอประเภทอื่น ถึงร้อยละ 60.90 ในปี 2542 ช่วงมกราคม-กันยายน มีมูลค่า 2,267.80 ล้านดอลลาร์ ประกอบด้วย⁸

1. เสื้อผ้าสำเร็จรูป สามารถแยกออกได้ 4 รายการ ซึ่งประกอบด้วย
 - เสื้อผ้าสำเร็จรูปทำจากผ้าทอ ร้อยละ 42.72
 - เสื้อผ้าสำเร็จรูปทำจากผ้ายัด ร้อยละ 35.34
 - เสื้อผ้าสำเร็จรูปทำจากผ้าถัก ร้อยละ 10.44
 - เสื้อผ้าเด็กอ่อน ร้อยละ 11.50

2. การส่งออกเครื่องยกทรง รัดทรง และส่วนประกอบ มีมูลค่า 85.5 ล้านดอลลาร์ในช่วงมกราคม – กันยายน 2542 ขยายตัวร้อยละ 16.7 โดยสามารถขยายการส่งออกไปยังตลาดหลักโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นร้อยละ 94.00 และ 9.00 ตามลำดับ ส่วนตลาดหลักในสหภาพยุโรปมีอัตราลดลง

⁸ กนกวรรณ นิลเพชร , เรื่องเดียวกัน, หน้า 11.

3. การส่งออกถุงเท้าและถุงน่อง ในช่วงมกราคม – กันยายน 2542 มีมูลค่า 36.90 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขยายตัวร้อยละ 7.50 โดยสามารถขยายการส่งออกไปยังญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร ขยายตัวร้อยละ 10.10 , 35.40 และ 27.10 ตามลำดับ ส่วนตลาดอื่น ๆ ลดลง

4. การส่งออกถุงมือผ้า มีมูลค่า 15.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในช่วงมกราคม – กันยายน 2542 ขยายตัวเพียงร้อยละ 1.80 เพราะการส่งออกในตลาดหลัก โดยเฉพาะสหรัฐ ลดลงร้อยละ 11.60 ส่วนตลาดที่เพิ่มขึ้นสูงคือ เยอรมนี และญี่ปุ่น โดยเพิ่มขึ้นร้อยละ 131.00 และ 102.10 ตามลำดับ

การแข่งขัน

การส่งออกสินค้าในหมวดสิ่งทอในปัจจุบันกำลังประสบภาวะการแข่งขันที่รุนแรง เนื่องจากต้นทุนการผลิตในประเทศมีแนวโน้มสูงขึ้นและประกอบกับมีประเทศผู้ผลิตอื่นที่มีภาระต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่าประเทศไทย จึงจำเป็นต้องพัฒนาทั้งคุณภาพ ต้นทุนการผลิตให้สามารถแข่งขันกับผู้ผลิตอื่น การแข่งขันทวีความรุนแรงมากขึ้นในทุกตลาด โดยเฉพาะตลาดส่งออกที่สำคัญ เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น

ปัญหาอุปสรรค

โดยทั่วไปปัญหาและอุปสรรคของธุรกิจสิ่งทอประกอบด้วย

- การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตไปสู่ระดับสูงยังไม่เพียงพอ
- การพัฒนารูปแบบสินค้าในแต่ละอุตสาหกรรมยังไม่เพียงพอ
- ภาวะการแข่งขันที่ค่อนข้างรุนแรง โดยเฉพาะ จีน อินเดีย เอเชีย อินเดีย
- ขาดบุคลากรเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น การฟอกย้อม แต่งสำเร็จ
- การสร้างเครื่องหมายการค้าของตนเองยังมีค่อนข้างน้อยมาก

การแก้ไขปัญหาอุปสรรค

จากปัญหาข้างต้นทำให้ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ร่วมมือกันสร้างแนวทางการแก้ไขปัญหา ดังนี้

1. กระทรวงอุตสาหกรรมกำลังดำเนินการปรับโครงสร้าง อุตสาหกรรมสิ่งทอทั้งระบบ โดยมีแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำให้แก่ภาคเอกชนนำไปปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีการผลิตให้ทันสมัยยิ่งขึ้น เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น

2. ในการพัฒนารูปแบบสินค้า ขณะนี้ทั้งภาครัฐบาลไทย ศูนย์บริการออกแบบ(Design Center) สถาบันการศึกษา และหน่วยราชการอื่น และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องร่วมกันให้ความรู้แก่

ผู้ประกอบการ เพื่อนำไปพัฒนาสินค้าของตนเอง รวมทั้งการจัดประกวดการออกแบบผลิตภัณฑ์ เป็นการกระตุ้นให้นักออกแบบของไทยมีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

3. มีการสนับสนุนให้ผู้ประกอบการสร้าง และใช้เครื่องหมายการค้าของตนเองด้วยการจัดให้มีกิจกรรมส่งเสริมการตลาด การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์สินค้าไทยที่มีการใช้เครื่องหมายการค้าของตนเองเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งการให้รางวัลเกียรติยศ (Prime Minister's Export Award)

อนาคตสิ่งทอในตลาดโลก

จากข้อตกลงองค์การการค้าโลก (WTO) ในการเปิดการค้าเสรีโลก ซึ่งในส่วนสินค้าสิ่งทอ จะมีการยกเลิกระบบโควต้าในปี ค.ศ. 2005 มีผลให้ตลาดโลกเปิดกว้างซึ่งจะมีการแข่งขันกันอย่างเสรีย่อมมีผลกระทบเกิดขึ้นโดยทั่วไปดังนี้

1. อุตสาหกรรมสิ่งทอภายในของแต่ละประเทศ ซึ่งมีต้นทุนการผลิตสูงจะประสบภาวะการแข่งขันสูงกับสินค้าสิ่งทอต่างประเทศ ซึ่งมีราคาถูกกว่า

2. การผลิตในลักษณะคราวละมาก ๆ (Mass Production) เพื่อขายในราคาต่ำกำลังจะหมดยุคเพราะผู้ค้าต้องการความหลากหลายในรูปแบบและคุณภาพเพื่อตอบสนองตลาด ซึ่งมีความเปลี่ยนแปลงค่อนข้างรวดเร็วในแต่ละฤดูกาล

3. ผู้ผลิต ผู้ส่งออก ที่มีเทคโนโลยีอันทันสมัยและเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงย่อมมีความได้เปรียบเพราะเป็นที่รู้จักเชื่อถือในตลาดโลก

4. ผู้ผลิต ผู้ส่งออก ซึ่งดำเนินการรับจ้างผลิตภายใต้เครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียง แต่มิใช่เป็นของตนเองในตลาดโลก อาจจะประสบภาวะลำบากหากผู้จ้างหันไปใช้ฐานการผลิตอื่น

5. การที่ตลาดการค้าสิ่งทอเปิดกว้างอย่างเสรี มีผลให้ผู้นำเข้าในตลาดโลกมีโอกาสเลือกฐานการผลิตได้มากขึ้น

แนวทางการปรับตัวของไทย

จากการที่ต้องประสบกับภาวะการแข่งขันในตลาดโลก ทำให้ธุรกิจสิ่งทอต้องปรับตัวดังนี้

1. การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตและบุคลากรให้ทุกระดับทั้งในด้านการผลิต การค้า และการจัดการทุกระดับขึ้นเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ เพื่อให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก

2. การเชื่อมโยงอุตสาหกรรมตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำอย่างมีระบบ สามารถช่วยลดต้นทุนการผลิตลงได้ระดับหนึ่ง

3. ปรับเปลี่ยนระบบการผลิตให้สามารถรับคำสั่งซื้อในปริมาณน้อย หลากหลายรูปแบบจะช่วยให้สามารถแข่งขันได้

4. การกระตุ้นให้เกิดการใช้ การสร้างเครื่องหมายการค้าของตนเองอย่างเป็นเอกลักษณ์ จะช่วยให้สินค้าสิ่งทอไทยเป็นที่รู้จักในตลาดโลก

5. การกระจายตลาดการส่งออกให้กว้างขวางในตลาดโลก เป็นสิ่งจำเป็นสูงสุดเพราะหากผู้สั่งซื้อหันไปนำเข้าจากแหล่งอื่นก็ยังมีตลาดอื่นที่สามารถทดแทนกันได้

6. การพัฒนาการค้าเข้าสู่ระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronics Commerce) ก็จะช่วย

ให้เกิดช่องทางการติดต่อโดยตรง ระหว่างผู้ผลิตและผู้ค้าเป็นการประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย

2.2 อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในภาคเหนือ

ภาคเหนือจัดเป็นแหล่งผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่สำคัญแหล่งหนึ่งของประเทศ มีทั้งการผลิตในลักษณะอุตสาหกรรมครัวเรือนและโรงงานกระจายอยู่ทั่วไป ปัจจุบันมีโรงงานที่จดทะเบียนกับกระทรวงอุตสาหกรรม มากกว่า 124 โรงงาน และมีการผลิตลักษณะโรงงานเล็ก ๆ มีกำลังเครื่องจักรไม่เข้าข่ายต้องจดทะเบียนโรงงานอีกมาก โดยเฉพาะบริเวณภาคเหนือตอนบนในเขตจังหวัดเชียงใหม่ และตาก มากกว่า 80% เนื่องจากเป็นศูนย์กลางของธุรกิจอุตสาหกรรมและการเงินของภาคเหนือตอนบน สำหรับโรงงานที่มีศักยภาพในการส่งออกเสื้อผ้าสำเร็จรูปในภาคเหนือตอนบน และได้ขึ้นทะเบียนเป็นผู้ส่งออกสิ่งทอรับอนุญาตที่สำนักงานการค้าต่างประเทศ จังหวัดเชียงใหม่ มีจำนวน 44 ราย เครื่องนุ่งห่มที่ผลิตในภาคเหนือ ได้แก่ กางเกง เสื้อ ชุดนอน ชุดชั้นใน เสื้อผ้าเด็ก เสื้อกันหนาว กระโปรง ฯลฯ ทั้งแบบแฟชั่นและแบบพื้นเมือง ตลาดส่งออกที่สำคัญคือ สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป แคนาดา

มูลค่าการส่งออกเครื่องนุ่งห่มภาคเหนือสำหรับตลาดข้อตกลง (สหรัฐอเมริกา และสหภาพยุโรป) ผ่านสำนักงานการค้าต่างประเทศ จังหวัดเชียงใหม่ (จากตารางที่ 1) ปี 2542 รวมมูลค่า 950.73 ล้านบาท (ในโควตา 735.46 ล้านบาท และนอกโควตา 215.18 ล้านบาท) เทียบกับปี 2541 ซึ่งมีมูลค่าส่งออก 828.83 ล้านบาท (ในโควตา 644.25 ล้านบาท และนอกโควตา 184.50 ล้านบาท) เพิ่มขึ้น 121.9 ล้านบาทคิดเป็นเพิ่มขึ้นร้อยละ 14.71 ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ค่าเงินบาทลอยตัว และประกอบด้วยคู่แข่งสำคัญ เช่น อินโดนีเซีย มีปัญหาทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจภายในประเทศ ประกอบกับตลาดหลักสำคัญ คือ สหรัฐอเมริกา และสหภาพยุโรปมีความต้องการสินค้าเพิ่มขึ้น

ตลาดต่างประเทศ

ตลาดส่งออกเสื้อผ้าสำเร็จรูปสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ตลาด คือ

1. ตลาดในซีกดกกลง จะมีการจำกัดโควตาการส่งออกไปยังประเทศนั้น ๆ ซึ่งประกอบด้วยกลุ่ม สหภาพยุโรป 15 ประเทศ และประเทศอื่น ๆ อีก ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา นอร์เวย์ เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่จะเน้นเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่มีคุณภาพ
2. ตลาดนอกซีกดกกลง เป็นตลาดทั่วไปไม่มีการควบคุมปริมาณการนำเข้า ซึ่งเป็นตลาดใหญ่ที่มีการแข่งขันค่อนข้างสูงโดยมีตลาดที่สำคัญได้แก่ ญี่ปุ่น โปแลนด์ ซาอุดีอาระเบีย และกลุ่มประเทศในอาเซียน ซึ่งในตลาดนี้ส่วนใหญ่จะเน้นเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่มีการผลิตครั้งละมาก ๆ มีรูปแบบที่หลากหลาย ราคาไม่สูงมากนัก

ปัญหาอุปสรรค

โดยทั่วไปปัญหาและอุปสรรคของผู้ประกอบการธุรกิจผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปในภาคเหนือประกอบด้วย

1. การขาดสภาพคล่องทางการเงิน
2. ภาวะผันผวนของค่าเงินบาท
3. ราคาวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตทั้งที่นำเข้าและวัตถุดิบในประเทศมีราคาสูง
4. การพัฒนารูปแบบสินค้า เทคโนโลยี และการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีตราชื่อ (BRAND NAME) ของตัวเองขึ้นในอนาคต

เนื่องจากปัจจุบันเสื้อผ้าที่ผลิตในจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าพื้นเมือง ผ้าฝ้าย และมีบางธุรกิจที่ได้ทำตราชื่อ(BRAND NAME)ของตนเอง แต่ปัจจุบันยังไม่ได้เป็นที่นิยม เพราะลูกค้าเป็นเฉพาะกลุ่ม ไม่ใช่ลูกค้าทั่วโลกทำให้การสร้างตราชื่อ(BRAND NAME) เป็นเรื่องค่อนข้างยากในปัจจุบัน ตลอดจนพัฒนาในด้านต่าง ๆ ให้กับผู้ประกอบการในภาคเหนือให้มีศักยภาพมากขึ้น

ลักษณะการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป

การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปในจังหวัดเชียงใหม่ สามารถจำแนกตามลักษณะการผลิตได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าพื้นเมือง
2. เสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบสมัยนิยม

2.3 ธุรกิจเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าพื้นเมือง

การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าพื้นเมือง และผ้าทอเป็นการผลิตที่ทำกันตั้งแต่ดั้งเดิม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการผลิตแบบอุตสาหกรรมในครัวเรือน ใช้วัตถุดิบที่มีอยู่ในท้องถิ่น จำหน่ายให้กับประชาชนทั่วไป ต่อมาภายหลังได้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย ประกอบกับการที่จังหวัดเชียงใหม่เป็นเมืองท่องเที่ยว ทำให้การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าพื้นเมืองเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยว ทั้งในด้านการผลิตได้มีการพัฒนารูปแบบ และการตัดเย็บ และทำลวดลายต่าง ๆ ลงบนผืนผ้า ทำให้ได้รับความนิยม และก่อให้เกิดการค้าขายกับต่างประเทศมากขึ้น จนกระทั่งปัจจุบันการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าพื้นเมือง สามารถเป็นสินค้าส่งออกที่สร้างรายได้ให้กับประชาชนและผู้ประกอบการในจังหวัดเชียงใหม่เป็นอย่างมาก

ลักษณะการดำเนินธุรกิจส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลาง มีคนงานอยู่ประมาณ 30 – 200 คน ด้านการบริหารงานมีลักษณะการบริหารแบบครอบครัว

ผลิตภัณฑ์

เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าพื้นเมืองที่เป็นที่รู้จักกัน โดยทั่วไป แบ่งออกเป็น

- เสื้อย้อมด้วยสีสเมอไนไพร หรือสีธรรมชาติ เช่น เสื้อม่อฮ่อม
- เสื้อผ้าฝ้ายทอมือ
- ผ้ามัดย้อม คือ ผ้าที่มีลวดลายที่เกิดจากการใช้วัสดุต่าง ๆ เช่น เส้นด้าย หรือเชือกมัด ผืนผ้าบางส่วน แล้วนำไปย้อมเพื่อให้เกิดลวดลาย
- ผ้าบาติก คือ ผ้าที่มีลวดลายที่เกิดจากการใช้เทียน หรือใช้ขี้ผึ้งหรือพิมพ์เป็นลวดลายต่าง ๆ บนผืนผ้าในส่วนที่ไม่ต้องการให้สีย้อมติด แล้วนำไปย้อมสี
- เสื้อผ้าที่ตกแต่งด้วยงานฝีมือ เช่น การปักลวดลายต่าง ๆ
- เสื้อผ้าชาวเขา

ตลาดของเสื้อผ้าพื้นเมือง

มูลค่าการส่งออกของเสื้อผ้าพื้นเมือง และผ้าฝ้ายทอมือ มีมูลค่าประมาณร้อยละ 60 ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมด ตลาดของเสื้อผ้าพื้นเมืองแบ่งออกเป็น

1. ตลาดในประเทศ ประมาณร้อยละ 5 – 15 ของปริมาณสินค้าที่ผลิตทั้งหมด
2. ตลาดต่างประเทศ ประมาณร้อยละ 85 – 95 ของปริมาณสินค้าที่ผลิตทั้งหมด ซึ่งตลาดที่สำคัญได้แก่

ญี่ปุ่น ลักษณะสินค้าที่ต้องการส่วนมากจะเป็นสินค้าที่เป็นผ้าทอ ผ้าฝ้าย ผ้ามัดย้อม มีรูปแบบการตัดเย็บที่เป็นแบบพื้นเมือง และมีการตกแต่งลวดลายด้วยวัสดุต่าง ๆ ใช้เทคนิคในการย้อมให้เกิดความสวยงาม

อิตาลี ลักษณะสินค้าที่ต้องการส่วนใหญ่เป็นการตัดเย็บที่เป็นแบบสากล โดยใช้ผ้าพื้นเมือง ผ้าไหม ผ้าทอ โดยเน้นการที่สีสรร และการออกแบบ

สหรัฐอเมริกา และกลุ่มสหภาพยุโรป สินค้าที่ต้องการมีทั้งที่เป็นแบบเสื้อผ้าพื้นเมือง และเสื้อผ้าตามสมัยนิยม

ลูกค้าส่วนใหญ่ทั้งในประเทศญี่ปุ่น อิตาลี สหรัฐอเมริกา เป็นห้างสรรพสินค้า และร้านค้าขนาดใหญ่

ลักษณะการจัดจำหน่าย

1. จำหน่ายสินค้าที่โชว์รูม ร้านจำหน่ายสินค้าที่อยู่ในทำเลที่เป็นสถานที่จำหน่ายสินค้าที่ระลึกในจังหวัดเชียงใหม่ เช่น ไนท์บาร์ซ่า อ.สันกำแพง ที่มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศนิยม เพื่อเป็นการหาลูกค้ารายใหม่

2. ตลาดต่างประเทศ จะมีการจัดส่งสินค้าตัวอย่างไปให้ผู้สั่งซื้อ หรือในบางประเทศ เช่น ผู้สั่งซื้อประเทศญี่ปุ่น หรืออิตาลี ลูกค้าจะเดินทางมาร่วมในการออกแบบสินค้าและกำหนด ผ้า สี และวัสดุต่าง ๆ ที่ใช้ในการตกแต่ง ในบางครั้งผู้ผลิตต้องเดินทางไปติดต่อกับลูกค้าในต่างประเทศ เพื่อนำสินค้าไปเสนอ และจัดงานแสดงสินค้าในต่างประเทศ

วัตถุดิบ

- ผ้าฝ้ายประเภททอมือ ส่วนใหญ่จะสั่งซื้อจากผู้ผลิตที่เป็นชาวบ้านในจังหวัดแถบภาคเหนือและภาคอีสาน สำหรับในกรณีที่ลูกค้าต้องการลวดลายหรือใช้เทคนิคในการทอเป็นพิเศษ ผ้าที่ใช้จะทำการผลิตจากโรงงานทอของตนเอง หรือจากผู้ผลิตที่สามารถเข้าไปควบคุมการผลิตได้

- ผ้าฝ้ายประเภทที่ทอจากโรงงาน ส่วนใหญ่สั่งซื้อจากโรงงานผู้ผลิตในกรุงเทพฯ

- ผ้าที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ ส่วนใหญ่ลูกค้าจะเป็นผู้นำมาจากต่างประเทศมาให้บริการใช้ในการผลิต

- วัสดุอื่น ๆ เช่น กระจุก ชิป ด้าย ส่วนใหญ่จะสั่งซื้อโดยตรงจากผู้จำหน่ายในกรุงเทพฯ ซึ่งถ้าหากสั่งซื้อในปริมาณที่มาก ๆ จะได้รับส่วนลด และราคาถูกลง

- วัสดุที่เป็นสินค้าพื้นเมือง เช่น กระจุกกลามะพร้าว จะสั่งซื้อจากผู้ผลิตในท้องถิ่นที่มีฝีมือในด้านการผลิต มีความละเอียดในการทำ ลวดลายสวยงาม ซึ่งปกติจะมีการติดต่อกันมานาน

แรงงาน

1. คนงานประจำ ประกอบด้วย คนงานที่มีความชำนาญในด้านต่าง ๆ เป็นพิเศษ และคนงานทั่วไป โดยทั่วไปจ่ายค่าแรงงานแบบรายวันสำหรับคนงานที่มีความชำนาญ และค่าแรงรายชิ้นสำหรับคนงานทั่วไป
2. บุคคลภายนอก มีการจ้างแรงงานตามหมู่บ้านต่าง ๆ ในช่วงที่มีปริมาณการผลิตจำนวนมาก และคนงานประจำทำไม่ทัน

หน่วยงานที่ติดต่อ

1. หน่วยงานศุลกากร เพื่อติดต่อเรื่องการส่งออก ขั้นตอนการส่งออก ภาษีศุลกากร ค่าธรรมเนียมในการส่ง โดยทั่วไปธุรกิจผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปจะเปิดสำนักงานในกรุงเทพฯ เพื่อติดต่อและประสานงานหรือบางธุรกิจใช้บริการของธุรกิจที่ให้บริการด้านส่งออกเป็นผู้จัดการด้านการส่งสินค้า และขบวนการต่าง ๆ
2. ธนาคาร ซึ่งเป็นแหล่งเงินทุนหมุนเวียนของธุรกิจ โดยทั่วไปธุรกิจที่ทำการส่งออกต้องมีการติดต่อกับธนาคาร เพื่อให้เป็นตัวแทนในการติดต่อกับธนาคารของลูกค้าในเรื่องของการทำเลตเตอร์ออฟเครดิต(L/C) การโอนเงินระหว่างประเทศ รวมทั้งการนำเอาเลตเตอร์ออฟเครดิต(L/C) ที่ได้รับไปค้ำประกันเงินกู้ของกิจการ เพื่อนำเงินทุนไปใช้ในการผลิตสินค้า เมื่อเลตเตอร์ออฟเครดิต(L/C) ครบกำหนดธนาคารจะเป็นผู้เรียกเก็บเงินแทนธุรกิจ
3. สภาอุตสาหกรรม ให้ความรู้และส่งเสริมเกี่ยวกับการผลิต และการดำเนินงาน
4. หอการค้า ให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีการส่งออก ระบบตลาด
5. สมาคมเครื่องนุ่งห่มไทย จัดสรรระบบโควต้าในการส่งออก และให้ความรู้ความเข้าใจในการดำเนินธุรกิจ
6. คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กิจการที่เข้าเป็นสมาชิกเพื่อให้ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ต้องมีคุณสมบัติเป็น บริษัทจำกัด จะได้รับสิทธิประโยชน์ดังต่อไปนี้
 1. ผู้ที่ได้รับการส่งเสริมจะได้รับสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีนำเข้า โดยต้องขอยื่นขอรับการส่งเสริม ภายในปี 2542
 2. วัตถุดิบที่นำเข้า ตามมาตรา 36(1) และ (2) สามารถขยายเวลาในการส่งออกและสามารถส่งคืนวัตถุดิบได้ ในกรณีที่มีปัญหา

การควบคุมคุณภาพ

การย้อม ในการย้อมต้องมีการควบคุมให้สีใกล้เคียงกันมากที่สุด ต้องมีการกำหนดมาตรฐานของสีที่ผสมในแต่ละครั้ง เพื่อให้ได้สีที่เหมือนกัน เนื่องจากเป็นลักษณะของสีตามธรรมชาติ ในการย้อมครั้งแรกจะได้สีที่เข้มกว่าการย้อมครั้งที่สอง และสาม ต้องมีการตรวจสอบและแยกสี

การทอ ต้องมีการควบคุมตั้งแต่ การทอ การทอผ้า การทอผ้า การทอผ้า การย้อมและการฟุ้ง ในขั้นตอนของการทอต้องควบคุมคุณภาพของผ้า โดยการตรวจสอบความแน่นของเส้นด้ายและลวดลายที่ได้

การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป แบ่งการควบคุมคุณภาพของสินค้าออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. ผลิตเองในโรงงาน ต้องมีการตรวจสอบความเรียบร้อยของคุณภาพงาน สี ขนาด และความละเอียดของฝีเข็ม รวมทั้งปริมาณสินค้าที่มีตำหนิ ชำรุด โดยปกติในการผลิตแต่ละครั้งยอมให้เกิดของเสียได้ประมาณร้อยละ 3 – 5
2. จ้างผู้เย็บจากภายนอก ต้องมีการตรวจสอบคุณภาพของงานที่ได้รับกลับมาอย่างละเอียดทุกครั้งในเรื่องของ สี ขนาด ความละเอียดของฝีเข็ม ปริมาณของเสียที่เกิด ถ้าผู้รับจ้างรายใดมีปริมาณของเสียมาก หรืองานไม่ได้คุณภาพ อาจพิจารณาไม่ส่งงานในงวดต่อไปให้ทำ หรือส่งงานที่ไม่ต้องการความละเอียดให้เย็บ

เสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ผลิตจากผ้าพื้นเมือง โดยปกติสีของเสื้อผ้าที่ได้จะเป็นสีที่มาจากธรรมชาติ ทำให้มีความไม่สม่ำเสมอ และเส้นด้ายที่ทอด้วยมือจะไม่มีความเรียบเหมือนกับผ้าที่ทอด้วยเครื่องจักร ดังนั้นผู้ผลิตส่วนใหญ่จะมีการนำเสนอในเรื่องดังกล่าวกับผู้สั่งซื้อได้รับทราบ และกำหนดมาตรฐานในการยอมรับได้ในการสั่งซื้อแต่ละครั้ง

สำหรับสินค้าที่มีตำหนิ จะมีการนำออกจำหน่ายในราคาที่ต่ำ ส่วนเศษผ้าทอ จะมีการนำมาผลิตเป็นของแต่งบ้านที่มีขนาดเล็กลง เช่นที่รองจาน ที่รองแก้ว ผ้าปูโต๊ะ กระเป๋า ฯลฯ

ขั้นตอนการดำเนินงานของการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่ทำจากผ้าพื้นเมือง

1. รับคำสั่งซื้อจากลูกค้า
2. ดำเนินการออกแบบ
3. ดำเนินการผลิตสินค้าตัวอย่างเพื่อส่งให้ผู้สั่งซื้อ
4. ผู้ซื้อตรวจสอบสินค้าตัวอย่าง พร้อมทำการแก้ไข และส่งคืน
5. สั่งซื้อวัตถุดิบ
6. ดำเนินการผลิต

ขั้นตอนในการดำเนินการผลิตประกอบด้วย

- ก. นำแบบที่ได้รับการแก้ไขมาสร้าง แพทเทิน แยกตามแบบและขนาดที่ลูกค้าต้องการและกำหนดรหัสสินค้า
 - ข. ตัดผ้า โดยทั่วไปจะทำการตัดผ้าครั้งละ 100 – 500 ชั้น ขึ้นอยู่กับความหนาของเนื้อผ้า ในขั้นตอนการตัดต้องมีการตรวจสอบด้วยว่าผ้ามีรอยด่างหรือรอยดำหนิอย่างไร แล้วใช้เทคนิคในการวางแผนก่อนการตัดเพื่อให้ใช้ผ้าได้ประหยัดที่สุด และใช้เครื่องจักรในการตัด
 - ค. การเย็บ ลักษณะการเย็บผ้าพื้นเมืองส่วนมากจะมีการเย็บแบบสำเร็จรูปในขั้นตอนเดียวดังนั้น ในการทำงานจะมีการให้พนักงานนั่งประจำจักร เพื่อเป็นการตรวจสอบความละเอียดของงาน ความถี่ของฝีเข็ม ในขั้นตอนการเย็บต้องมีการคิดป้าย ตรายี่ห้อ ขนาด และข้อเสนอแนะในการดูแลรักษาผ้า เมื่อเย็บเสร็จต้องส่งให้พนักงานที่ควบคุมงานเย็บเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้อง และความเรียบร้อย
 - ง. การมัดคั่น และการแกะ (เฉพาะผ้าที่เป็นผ้ามัดย้อม และผ้าที่ต้องการสร้างลวดลาย) เป็นการทำให้ลวดลายต่าง ๆ บนผ้า เช่น รูปดอกไม้ วิธีการก็คือการเย็บด้วยมือ เพื่อทำเป็นรูปต่าง ๆ แล้วนำไปย้อมเมื่อย้อมเสร็จจะทำการแกะด้ายหรือเชือกที่เย็บไว้
 - จ. การย้อม ตามปกติการย้อมในครั้งแรกสีที่ได้จะมีความเข้มกว่าสีที่ได้จากการย้อมครั้งที่ 2 ดังนั้นต้องมีการควบคุมคุณภาพของสีด้วย
- ในขั้นตอนที่ (ง) และ (จ) บางครั้งอาจจะทำก่อนการนำผ้ามาตัดขึ้นอยู่กับรูปแบบของลวดลายที่กำหนด
- ข. ขั้นตอนการตกแต่งด้วยวัสดุธรรมชาติ ในงานที่ต้องมีการใช้การตกแต่งให้สวยงามต้องควบคุมคุณภาพของวัสดุธรรมชาติที่นำมาตกแต่ง และตรวจสอบการตกแต่ง เช่น ความเรียบร้อยของการสอย ถูกต้องตามแบบที่กำหนด
 - ช. ขั้นตอนการตัดด้ายและการตรวจสอบคุณภาพ ความเรียบร้อยของงานที่ทำเสร็จ
 - ฉ. ขั้นตอนการรีด เสื้อผ้าพื้นเมืองบางประเภทต้องมีการรีดเพื่อให้เรียบ แต่บางประเภทรีดไม่ได้ ต้องควบคุมการทำงานของพนักงานด้วย อาจจะทำให้เกิดความผิดพลาดได้
7. ขั้นตอนการบรรจุหีบห่อต้องตรวจสอบในเรื่อง ของปริมาณ ขนาดให้ตรงกับใบสั่งซื้อ
 8. ดำเนินการส่งให้ลูกค้า

ในกรณีที่เป็นลูกค้าใหม่ ลูกค้าไม่ได้กำหนดแบบของสินค้าที่ต้องการ จะทำการผลิตสินค้าตัวอย่างหลาย ๆ แบบ ส่งไปให้ลูกค้าก่อนที่ลูกค้าจะสั่งซื้อ เมื่อลูกค้าสั่งซื้อจะดำเนินการผลิตสำหรับลูกค้าในประเทศญี่ปุ่น ส่วนมากจะเดินทางมาช่วยในการออกแบบ และกำหนดความต้องการ บางครั้งจะมีการนำวัสดุที่ใช้ในการผลิตมาเองและควบคุมการผลิตด้วย

การบำรุงรักษาเครื่องจักร

ส่วนใหญ่ธุรกิจผลิตผ้าพื้นเมืองเป็นธุรกิจที่มีขนาดกลางและขนาดเล็ก จะจ้างบุคคลภายนอกเป็นผู้ดูแลด้านเครื่องจักรให้กับธุรกิจ หรือบางธุรกิจจะใช้ช่างของตนเอง

2.4 ธุรกิจผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบสมัยนิยม

การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบสมัยนิยม ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการจะดำเนินงานในลักษณะของอุตสาหกรรมขนาดกลางมีพนักงานประมาณ 100 คน จนถึงอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่มีพนักงานตั้งแต่ 1000 คนขึ้นไป การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบแฟชั่นแบ่งออกเป็น

- การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบทั่ว ๆ ไป ตามสมัยนิยม เช่น เสื้อ กางเกง เป็นต้น
- การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบที่ลูกค้าต้องการ โดยลูกค้าต่างประเทศจะนำรูปแบบตามสมัยนิยมของประเทศตนมาเป็นตัวอย่าง เพื่อส่งให้ผู้ผลิตผลิตส่งไปขายในตลาดของประเทศเหล่านั้น

ตลาด

ตลาดของเสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบสมัยนิยมแบ่งเป็น

1. ตลาดในประเทศ มีประมาณร้อยละ 5 – 10 ของปริมาณสินค้าที่ผลิตทั้งหมด
2. ตลาดต่างประเทศประมาณร้อยละ 90 –95 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด ซึ่งตลาดที่สำคัญได้แก่

- กลุ่มสหภาพยุโรป ลักษณะสินค้าส่วนใหญ่เป็นสินค้าประเภท ชุดลำลอง ชุดนอน ชุดเด็ก เป็นเสื้อผ้าที่มีลักษณะของความเบาสบายในการสวมใส่
- สหรัฐอเมริกา ลักษณะสินค้าส่วนใหญ่ จะเป็นสินค้าที่ลูกค้าเป็นผู้กำหนดแบบ

ลักษณะการจัดจำหน่าย

1. ตลาดในประเทศส่วนใหญ่ ลูกค้าจะเป็นผู้สั่งซื้อด้วยตนเอง ไม่มีร้านสำหรับขายสินค้าเป็นเสื้อผ้าในรูปแบบของเสื้อ รูน เสื้อกีฬา ชุดฟอร์มต่าง ๆ และอีกส่วนหนึ่งพนักงานขายของบริษัท

จะเป็นผู้ติดต่อลูกค้าเพื่อเสนอขาย เช่น การรับเป็นผู้ผลิตชุดฟอร์มสำหรับโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม และผู้ผลิตให้กับห้างซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ เช่น แมคโคร โลตัส โอโซน คาร์ฟู โดยใช้ตราชื่อ(BRAND NAME) ของห้างเหล่านั้น

2. การจัดจำหน่ายในต่างประเทศ แบ่งตามลักษณะการผลิตได้ดังนี้

- เสื้อผ้าที่ออกแบบ และผลิตเอง ส่วนใหญ่ผู้บริหารของกิจการจะเดินทางไปประเทศพบลูกค้าชาวต่างประเทศเพื่อเสนอขายสินค้า และสำรวจตลาดเอง ซึ่งลูกค้าส่วนใหญ่เป็นห้างสรรพสินค้า ร้านค้าขนาดใหญ่

- เสื้อผ้าที่รับจ้างผลิต จะเป็นสินค้าที่มีตราชื่อ(BRAND NAME) ที่เป็นที่ยุ้จักกันแพร่หลายทั่วโลก เช่น NIKE ADIDAS PUMA ฯลฯ จะให้โรงงานผลิตเสื้อผ้าให้ ซึ่งส่วนมากจะมีการติดต่อกันมานาน ลูกค้าจะเป็นผู้มาติดต่อเอง มีการออกแบบและจัดหาวัตถุดิบในการผลิตมาให้ เป็นลักษณะของการรับจ้างผลิตเฉพาะด้านการเย็บ คุณภาพของงานต้องได้มาตรฐานโดยทั่วไปการผลิตให้กับสินค้าที่เป็นตราชื่อ(BRAND NAME) เหล่านี้จะส่งพนักงานของตนเองมีความรู้การผลิตทุกขั้นตอน

วัตถุดิบ

- ผ้าฝ้ายประเภททอจากโรงงาน ส่วนใหญ่จะสั่งซื้อจากโรงงานผู้ผลิตทั้งจากกรุงเทพ และสั่งซื้อจากต่างประเทศโดยเลือกผู้ผลิตที่มีการผลิตที่มีคุณภาพดีมีการทอที่ละเอียด รวมทั้งสามารถทอได้ตามที่ต้องการ เช่นผ้าที่ใช้ทำชุดเด็ก ต้องมีการทอที่เน้นความนุ่มของเส้นใยที่ใช้ทอ ส่วนการรับจ้างผลิต เสื้อผ้าที่เป็นตราชื่อ(BRAND NAME) ผู้จ้างเป็นผู้จัดหาวัตถุดิบมาให้ทั้งหมด

- วัสดุอื่น ๆ เช่น กระจุม ชิป ด้าย ป้ายสินค้า ส่วนมากจะสั่งซื้อจากผู้ผลิตที่อยู่กรุงเทพ

แรงงาน

สำหรับคนงานทั้งหมดจะเป็นคนงานประจำ ไม่มีการจ้างบุคคลภายนอกเนื่องจากเป็นงานที่ต้องเน้นคุณภาพในการตัดเย็บ มีบางโรงงานเท่านั้นที่มีการจ้างให้บุคคลภายนอกทำ ซึ่งส่วนมากจะเป็นงานที่จำหน่ายในประเทศที่ไม่การความละเอียดในการตัดเย็บมากนัก อัตราค่าแรงงานมีทั้งแบบรายวันและรายชิ้น ใช้แรงงานส่วนที่เป็นคนงานในท้องถิ่น

2.4.5 หน่วยงานที่ต้องติดต่อ เป็นลักษณะเดียวกันกับธุรกิจที่ผลิตเสื้อผ้าพื้นเมือง

การควบคุมคุณภาพ

จากลักษณะของงานเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูปซึ่งมีคู่แข่งกันมาก การผลิตต้องมีคุณภาพ และการออกแบบที่โดดเด่น ดังนั้นในการควบคุมในเรื่องคุณภาพของสินค้า ต้องเริ่มตั้งแต่การออกแบบ การกำหนดขนาดของสินค้าให้ได้มาตรฐาน การเลือกใช้ผ้าต้องมีคุณภาพดี เส้นใยและลักษณะการทอต้องตรงกับความต้องการ การเลือกสีต้องมีคุณภาพส่วนใหญ่จะมีการตรวจสอบสีของผ้าก่อนที่จะนำไปตัดเย็บ ในส่วนของการตัดเย็บต้องมีการกำหนดความละเอียดของฝีเข็ม การใช้สัปดาห์ที่เย็บตลอดจนเมื่อผลิตเสร็จเป็นตัวแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพโดยรวมของสินค้า รวมถึงปริมาณของสินค้าที่มีตำหนิ ชำรุด ซึ่งปกติจะยอมให้เกิดได้ประมาณร้อยละ 3 – 5

ขั้นตอนการดำเนินงานผลิตของเสื้อผ้าสำเร็จรูปแบบสมัยนิยม

1. รับคำสั่งซื้อ
2. ดำเนินการออกแบบและสร้าง แพทเทิน โดยทั่วไปจะมีการนำเอาระบบคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในด้านการวางแบบเพื่อประหยัดผ้ามากที่สุด และมีการกำหนดรหัสของสินค้าทุกตัว เพื่อให้ทราบว่าเป็นสินค้าในกลุ่มใด ในการควบคุมการผลิต สำหรับกิจการขนาดใหญ่มีการใช้ระบบ BARCODE ในการกำหนดรหัสและควบคุมงาน
3. การตัด ในขั้นตอนนี้โดยทั่วไปจะใช้เครื่องจักรช่วยในการทำงานตั้งแต่การวางผ้า ที่มีความยาวตามที่กำหนดไว้ เพื่อให้วางผ้าได้เรียบ รวดเร็ว และสม่ำเสมอ กว่าการใช้คนงานทำ โดยทั่วไปจะมีการวางผ้าเป็นชั้น ๆ ประมาณ 200 – 1,000 ชั้น ในการตัดจะให้เครื่องจักรในการช่วยตัดกรรไกรไฟฟ้า
4. ขั้นตอนการจัดอะไหล่ เป็นการนำเอาชิ้นส่วนต่าง ๆ มาจัดเป็นหมวดเพื่อจัดอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ด้าย ผ้ากาว ยางยืด เพื่อเตรียมส่งให้แผนกตัดเย็บ.
5. ขั้นตอนการทำอะไหล่ เป็นขั้นตอนการเย็บ โดยทั่วไปจะมีการเย็บเป็นส่วน ๆ ไป ไม่ได้มีการเย็บให้สำเร็จตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จ ปกติจะมีการแบ่งคนงานออกเป็นกลุ่ม ๆ แต่ละกลุ่มจะมีหัวหน้า เพื่อตรวจสอบงานที่ได้รับและงานที่ทำเสร็จว่ามีความเรียบร้อยและครบถ้วน ซึ่งพนักงานแต่ละกลุ่ม จะนั่งประจำจักรของตนเอง เพื่อเป็นการควบคุมในด้านคุณภาพการเย็บ ถ้าหากมีการพบของเสียหรืออะไหล่ใดที่มีตำหนิ เบือน จะทำการเปลี่ยนออกทันที
6. ขั้นประกอบเป็นตัว เป็นการนำเอาอะไหล่ที่แต่ละกลุ่มทำเสร็จแล้วประกอบเป็นตัว เสื้อสำเร็จรูป รวมทั้งการติดป้าย ชื่อยี่ห้อ ขนาด และข้อแนะนำในการดูแลรักษาผ้า สำหรับงานที่ต้องรออะไหล่ เช่น ต้องมีการปักลาย จะมีการนำเอาอะไหล่ทั้งหมดมาจัดเก็บไว้ตามรหัสของสินค้า เมื่ออะไหล่ครบก็ทำการประกอบเป็นตัวใน

7. ขั้นตอนการตัดค้าและตรวจสอบความเรียบร้อย ขั้นตอนนี้จะมีการตรวจสอบคุณภาพของงานโดยละเอียดอีกครั้ง ทั้งความเรียบร้อยของการเย็บ ขนาดตรงตามมาตรฐาน

8. การซักและฟอก เสื้อผ้าบางประเภทต้องการความนุ่มของเนื้อผ้า เช่น กางเกงยีนส์ เสื้อผ้ายีนส์ต้องนำไปฟอกให้นุ่มก่อน

9. ขั้นตอนการรีด ส่วนใหญ่ใช้เครื่องรีด มากกว่าการรีดด้วยเตารีดสำหรับโรงงานขนาดใหญ่ที่ต้องการลดต้นทุนการผลิตจะมีการใช้ เครื่องที่ทำด้วยไอน้ำที่ทันสมัย เข้ามาใช้งานแทนการรีดด้วยเครื่องรีดไฟฟ้า

10. ขั้นตอนการบรรจุหีบห่อ ต้องมีการตรวจสอบความถูกต้องของงาน ทั้งด้านปริมาณคุณภาพ ขนาด กับใบสั่งซื้อของลูกค้า

11. จัดส่งให้ลูกค้า

ในกรณีของการรับจ้างผลิตในบริษัทที่มีตราชื่อ(BRAND NAME) บริษัทใหญ่ ๆ จะส่งพนักงานของบริษัทเหล่านั้นมาควบคุมขบวนการผลิตตั้งแต่ต้นจนจบ สำหรับสินค้าที่มีตำหนิ ปกติจะเป็นลักษณะของงานที่เปื้อน ขนาดไม่ได้มาตรฐาน หรือบางครั้งสีที่ได้ของงานไม่สม่ำเสมอ จะมีการนำออกจำหน่ายให้กับประชาชนทั่วไป ประมาณปีละ 1 - 2 ครั้ง

ส่วนผ้าที่เป็นเศษผ้านิยมนำไปผลิตสินค้าที่มีขนาดเล็กกลง เช่น หมวก ผ้าพันคอ

การบำรุงรักษาเครื่องจักร

โดยทั่วไป โรงงานที่ผลิตทุกแห่งจะมีช่างเทคนิคประจำโรงงาน เพื่อช่วยซ่อมแซมเครื่องจักรที่เกิดปัญหาในระหว่างการทำงาน

สำหรับผู้ผลิตที่เป็น โรงงานขนาดใหญ่จะมีการใช้เทคโนโลยีด้านเครื่องจักรเข้ามาทำงานเพื่อลดต้นทุนในการผลิต เนื่องจากคู่แข่งชั้นสำคัญของไทย ได้แก่ จีน และเวียดนามที่มีค่าแรงงานต่ำกว่าของไทยประมาณ 60 เปอร์เซ็นต์ จึงทำให้ต้นทุนในการผลิตต่ำกว่าสินค้าที่ผลิตจากไทยมาก

ตารางที่ 1 แสดงมูลค่าการส่งออกเสื้อผ้าสำเร็จรูปของภาคเหนือ

การส่งออกเสื้อผ้าสำเร็จรูปและสิ่งทอเบ็ดเตล็ด
ภายใต้ข้อตกลงการค้าสิ่งทอไทยกับสหภาพยุโรปและสหรัฐอเมริกาของภาคเหนือ
มูลค่า : 1,000 บาท

ปี	ในโควตา	นอกโควตา	สินค้าที่ได้รับ การยกเว้น	รวม	อัตราการขยายตัว
2533	62,785	56,455	940	120,180	-
2534	67,180	63,625	385	131,190	9.16
2535	91,397	89,662	842	181,901	38.65
2536	131,300	144,987	457	276,382	52.14
2537	156,225	142,117	40	298,382	7.82
2538	129,231	26,245	69	155,545	-47.87
2539	178,998	108,507	35	287,540	84.86
2540	139,490	78,172	23	217,685	-24.29
2541	644,254	184,504	75	828,833	280.75
2542	735,458	215,179	93	950,730	14.71

ที่มา : รวบรวมจากหนังสือรับรองการส่งออกภาษาอังกฤษ Textile Visa และ Export
Licence ออกโดย สำนักงานการค้าต่างประเทศ จังหวัดเชียงใหม่